

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Pišem vam nakon putovanja u Dominikansku Republiku, Trinidad i Tobago i Kolumbiju, a prije nego otiđem u Torreciudad kako bih podijelio svećeničko ređenje trojici mojih sinova, Pridruženih Prelature, i na Marijanski dan Obitelji. Na prvom mjestu, želim da sudjelujete u mojoj radosti i zahvalite Gospodinu za obilje duhovnih plodova koje sam mogao vidjeti na tom putovanju: mnogo sam naučio i svaki sam vas se dan sjetio. Dok sam promatrao apostolski posao u tim državama, mislio sam o tome da je to plod onoga što je od početka govorio sveti Josemaría: sakriti se i nestati. Mislio sam i na onu molitvu sa čvrstom i postojanom vjerom za sve nas, koji smo trebali doći kasnije. Vidi se kako je Bog, po zagovoru Presvete Djevice i našega Oca, poticao, kao i sada, širenje Djela.

Utječimo se više Blaženoj Djevici Mariji sada za vrijeme marijanske godine, jer još imamo vremena. Intenzivirajmo tu molitvu ovog mjeseca, prigodom Svjetskog Susreta Obitelji u Philadelphiji, gdje će Papa biti prisutan, a također i prigodom aktivnosti u Torreciudadu 5. rujna. Pozivam vas da se na poseban način utječete pod zagovor predragog don Álvara: 15. rujna, na blagdan Gospe Žalosne, bit ćemo u zahvalnosti za njegov izbor kao prvog nasljednika našega Oca. Logično je da se oslonimo na njegovu molitvu, jer je i on vrlo djelotvorno poticao apostolat na području obitelji.

U rujnu vam volim napomenuti dvije kardinalne točke kršćanskoga života, koje su međusobno nerazdjeljivo povezane i koje moraju pustiti korijen u našem osobnom životu: Križ i radost. Ne može biti velike radosti ako ona nije ukorijenjena u predanju Isusa na Drvu. Tako to izražava liturgija na blagdan Uzvišenja Svetoga Križa slijedećeg 14. rujna, kada nas podsjeća na ispunjenje riječi Našega Gospodina: *A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi*¹.

Upravo na taj blagdan 1938. godine sveti Josemaría je zapisao: *Molio sam Gospodina svom svojom dušom neka mi dade svoju milost kako bih uzdigao sveti Križ u mojim moćima i u osjećajima... Novi život! Novi utisak: kako bi moje poslanje dobilo čvrstoću... Josemaría, na Križ! – Vidjet ćemo, vidjet ćemo*². Sjedinjeni u molitvi Bogu našega Oca, iskreno molimo Gospodina da nam poda milost da sasvim na vrhuncu svoje duše i svoga tijela imamo sveti Križ, u našim moćima i osjećajima, i bez straha! Jer kad se nalazimo sasvim blizu Križa – s Kristom na Križu, kao što je često govorio sveti Josemaría – ispunjamo se mirom, iako se tome možda u prvom trenutku ponešto opiremo. Tada je vrlo dobro sjetiti se one točke u *Putu*: *Želiš to, Gospodine?... I ja to želim*³.

Potrudimo se prenijeti tu težnju riječima i ponašanjem: uz ljubav prema žrtvi, također i kada ona dođe naglo, i tražeći aktivno u najmanjim svakodnevnim stvarima: **In laetitia, nulla dies sine cruce**; Gospodine, ne želimo da prođe ni jedan dan bez Križa, uvijek u radosti i miru.

Mislimo na to kako se nastojimo ispuniti tom stvarnošću. U trenucima protivštine i kad spazimo da je potrebno zaniijekati samog sebe, činimo li to radosno? Shvaćamo li da je takav stav, potreban za služenje drugima po Bogu, siguran znak istinske ljubavi? Razumijemo li da je za nasljedovanje Isusa izbliza potrebno pomalo prevladavati sve pojave koje odaju da previše mislimo na sebe?

Kako bi Djelo moglo doći na zemlju, Duh Sveti je vodio našega Oca – kao što želi i nas upravljati – stazama mrtvljenja i pokore. Nemojmo obuzdavati te božanske zahtjeve. Molimo milost kako bismo dopustili suobličjenje s raspetim Kristom koji je put za postizanje prave sreće. Stoga te pitam kao što pitam i sebe: Ljubimo li mi Križ? Tražimo li ga u svojim svakodnevnim prilikama? Nastojimo li gajiti nadnaravnu radost kada Isus prođe pored nas i

¹ Iv 12, 32.

² Sveti Josemaría, *Apuntes íntimos*, br. 1587 (14.9.1938.)

³ Sveti Josemaría, *Put*, br. 762.

traži od nas odricanje i jer znamo kako se prilagoditi onome što nam On predlaže u pobožnom životu, u radu i u bratstvu?

Važno je da te misli primijenimo ne samo u osobnom ponašanju, već i u obitelji, u domovima Pridruženih i Supernumerarija i u svim okolinama gdje se obično nalazimo. Suživot s drugim ljudima pruža nam mnoge prilike da ublažimo oštine svoga karaktera i osobnosti. Ne mislim na male razlike – neizbježive u uskom suživotu – koje se ponekad mogu pojaviti, ali koje se popravljaju ispričavanjem. Mislim na dublje rane koje mogu nastati unutar obitelji.

Sveti Otac nam ukazuje na opasnost koja se često nalazi na temelju razbijanja obiteljskog ambijenta. **Kada se te rane, koje bi se još uvijek mogle zaliječiti, zapuste, pogoršavaju se: pretvaraju se u prepotenciju, neprijateljstvo i prezir. I tada se mogu pretvoriti u duboke razderotine koje dijele muža i ženu i navode da se u drugom dijelu potraži samilost, oslonac i utjeha. Ali često takvi „oslonci“ ne dovode misli koje su dobre za obitelj⁴.**

Lijek u takvim situacijama, kako se to ne bi pretvorilo u skoro neizlječive rane, na dohvat je ruke, uz milost Božju. To je Papa ponovio u više prilika uz pomoć triju riječi: **dopusti, hvala, oprosti⁵**.

Tražiti s „molim“, bez neumjerenih zahtjeva, bez nestrpljivosti, dobro je cjepivo za sprečavanje sukoba, ne samo među supružnicima, već i u odnosima s djecom i ostalim članovima obitelji. Ima jedna narodna poslovice koja kaže: *više se postigne naprstkom meda nego bačvom žuči*. Osim toga, moramo misliti da je sve u našem životu poklon; nismo zaslužili ni život, ni obitelj u kojoj smo odrasli, ni naravne darove ni primljene nadnaravne darove... Stoga je potrebno pokazati zahvalnost. Kako postaju laki odnosi među ljudima kada se jednostavno zna izreći „hvala“ za detalj, koji je možda neznatan, ali koji ukazuje na istinsku ljubav i velikodušnu spremnost na služenje! A kada se prevarimo – zbog egoizma, nepristojnosti ili bezosjećajnosti – zamolimo za oprostjenje koje ne znači nikakvo poniženje, već baš suprotno, pokazuje veličinu duše.

Mnogo zahvaljujem Gospodinu jer smo u Djelu od našega Oca naučili taj duh. Rekao je: ***Treba svoj karakter staviti u džep iz ljubavi prema Isusu Kristu nasmijati se i onima koji su pored nas učiniti život ugodnim⁶***. A supružnicima je dao savjet koji se može primijeniti i na druge međusobne odnose: ***pošto smo ljudska stvorenja, ponekad se možemo svađati, ali malo. I zatim, dvoje moraju priznati da su pogriješili i reći jedno drugom: oprosti mi. I mogu jedno drugom dati zagrljaj... I naprijed! Ali neka se vidi da dugo vremena nećete više imati sporove⁷***.

Vraćam se na početak ovih redaka. Moramo biti ljudi vjere. Mnogim ljudima kao da nedostaju principi i stoga im je potrebno ljubiti Križ. Ta situacija ne smije nas obeshrabriti. Premda radimo na neupadljivom mjestu i jedva da se udaljavamo s njega, znamo da naš trud uzdizanja Krista iznad svojih osjećaja i moći, u našoj duši i u našem tijelu ima nezamisliv odraz: jer On je taj koji daje život ovom našem svijetu dok se služi ovim lošim sredstvima koji smo mi svi. Nemojmo, kćeri i sinovi moji, zanemariti taj posao. Kao što je rekao naš Otac, vrijeme je da svakodnevno dođemo do Križa i molimo čvrsto za ono što je sveti Josemaría često molio Našega Gospodina kada bi poljubio raspelo: ***Gospodine, sidi s križa; vrijeme je da ja dođem na križ.***

O kad bismo se često zapitali: što bi Isus činio sada? Kako bi se predao? Uvjeren sam da naš mali križ, tvoj i moj, odlučno prihvaćen, radosno, jer smo zadovoljni tim nalazom, postaje sredstvo za zatvaranje rana aktualnog svijeta. Ovdje nema nikakvog pesimizma: s Kristom imamo čežnju da pružimo Božji okus onima koji se nalaze daleko od Njega. Tako ćemo

⁴ Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 24.6.2015.

⁵ Usp. Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 13.5.2015.

⁶ Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 4.6.1974.

⁷ *Isto*.

pridonijeti poboljšanju društva, oporavku obitelji, a to molimo vrlo pouzdano od Presvete Djevice, posebno slijedećeg 8.9. kada se spominjemo njezina rođenja.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja i moli od vas molitve također i za slijedeću Sinodu

vaš Otac

+ Javier

Pamplona, 1.rujna 2015.